

ယိင်း

Someday

Disclaimer: ဤဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်သော ဆေးပညာရပ်ဆိုင်ရာ အကြောင်းအရာများသည် အမှားအယွင်းရှိခဲ့ပါက ယခုကာလအတွင်း စနစ်တကျ လေ့လာရေးသားနိုင်ခြင်း မရှိသော စာရေးသူ၏အပြစ်သာ ဖြစ်ပါသည်

ဒီကာလကြီးမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေများတဲ့ အထဲကနေ အပန်းပြေပါစေရယ်လို့ စာတွေရေးတင်ပေးတာပါ သွေးအေးတာရော ရောဂါခံစားနေရသူတွေကို မစာနာတာရော မဟုတ်ရပါဘူး

ဒါက အသစ်လေးပါ Oneshot ရေးမလို့ပေမဲ့ ရှည်သွားတယ် အလွန်ဆုံးရှိ ၂ပိုင်း ၃ပိုင်းလောက်ပဲ ရေးမှာပါ အပျင်းပြေဖတ်ကြည့်ပါ

နင့်က နောက်မှ အေးဆေးလာမယ်နော်

"Someday"

Part 1

ခက်တော့ခက်ပြီ ...

မျက်စိရှေ့က ခုံမှာထိုင်နေတဲ့လူနာကို မျက်တောင်မခတ်ပဲ စိုက်ကြည့်ရင်းကို ဆွံ့အ မှင်တက်နေမိတယ်။

'ဆရာကတော့ နောက်နေတယ်လို့ ထင်မှာပဲ ဒါပေမဲ့ တကယ်ပါဆရာ ယုမနောက်ပါဘူး။ ဆရာ့ကို တကယ်ချစ်လို့ပါ ... ယုကိုလက်ထပ်ပါ ဆရာရယ်'

ဘုရား ဘုရား

လူနာကပြန်ပြီး ကိုယ့်ကို ရည်းစားစကားပြောခံရတာ ဘယ်ဆရာဝန်မှ ကြုံဖူးမယ် မထင်ဘူး။ ရည်းစားစကားတောင် မဟုတ်ဘူး လက်ထပ်ပါတဲ့ ...။ ကို ဇောချွေးပြန်ချင်လာတယ်။

သူ့မျက်နှာကြည့်တော့လည်း နောက်ပြောင်လိုတဲ့အရိပ်ယောင် တစ်စက်ကလေးမှတောင် မရှိဘူး။

မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနဲ့ ကို့ကိုငေးကြည့်ရင်း ပြောနေလိုက်တာများ သနားစရာတောင် ကောင်းနေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...

'အဟမ်း'

ကို ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်လိုက်ပြီး စကားပြောဖို့ပြင်နေတုန်း သူကပဲ 'ဆရာစဉ်းစားချင် စဉ်းစားပါလေ ယုပြန်ဦးမယ်' တဲ့

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အခန်းထဲကနေ ထွက်သွားတယ်။ တော်ပါသေးရဲ့ မယ်မင်းကြီးမလေးက နောက်ဆုံးလူနာမို့။ မဟုတ်ရင် ခေါင်းနားပန်းကြီး ပြီး ဘယ်လိုများ လူနာဆက်ကြည့်ရပါ။

ပြဿနာမှ တကယ့်ပြဿနာပါလား

အဲဒီကောင်မလေးက စတွေ့တည်းက ကို့ကို ပြဿနာရှာခဲ့တာ ...

အေး ကောင်းတယ် ...

ဆေးရုံတစ်ခုနဲ့ တစ်ခုအကူး မီးပွိုင့်မှာ အချိန်ကုန်ရတာ သိပ်မုန်းတဲ့ကို အခုတော့ ရှေ့ကားရဲ့ ကကျိုးကကြောင်လုပ်မှုကြောင့် မီးပွိုင့် ၂ခါ ပြန်မိပြီ။ စောစောက ပြည်လမ်းပေါ်မှာတည်းက သတိထားမိတယ် အဲဒီကားက တကယ့်ကကြောင်။

မီးစိမ်းစိမ်းချင်း အရှိန်နဲ့ ထွက်လိုက်တယ်။ ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံမှာ လူနာကြည့်ဖို့အတွက် ကို နောက်ကျနေပြီ။

ဟော ...

စောစောက ကားပဲ။ ရှေ့ကနေ အချက်ပြမီးမဖွင့်ပဲ ကွေ့မလို့ လုပ်နေပြန်ပြီ။ မေတ္တာပို့ရင်း သူ့ဘေးကနေကျော်အတက် လှစ်ခနဲဆို ကိုဘက်ကို ခေါင်းပြန်ထိုးလိုက်တာ ဘေးကနေ တောက်လျှောက် ပွတ်ဆွဲလိုက်သလိုပဲ။ လမ်းဘေးချရပ်ပြီး ကမန်းကတမ်း ကြည့်လိုက်တော့ ကို့ကားဘေးမှာ အစင်းကြောင်းကြီး။

'တောင်းပန်ပါတယ် ... မတော်လို့'

ကိုစိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့လှည့်ကြည့်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

'ဟေ့ ... မမောင်းတတ်ရင်လည်း အစတည်းက မမောင်းနဲ့ကွ။ အခုမင်းလုပ်လိုက်တာကြည့်ဦး။ ဒီထက်သာအရှိန်ပြင်းရင် အကုန် အန္တရာယ် ဖြစ်ကုန်မယ်'

ကိုစိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ဟောက်တာကို မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ကြည့်တယ်

'ယု တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ ဖုန်းနံပါတ် ပေးခဲ့ပါမယ်။ ကြိုက်တဲ့ဝပ်ရှော့မှာ သွားပြင်ပြီးရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါနော်။ ပိုက်ဆံလာရှင်းပေးပါမယ်'

'ပိုက်ဆံကြောင့် မဟုတ်ဘူးကွ ... ကားမမောင်းတတ်ပဲ လမ်းပေါ်တက်လို့ သူများဒုက္ခရောက်မှာ မတွေးတတ်တာကို စိတ်တိုတာ'

'မောင်းတတ်ပါတယ် ဘယ်နဲ့ညာနဲ့ မကွဲလို့'

'ဘာရယ် ...'

ကိုကိုမော့ကြည့်ပြီး 'ယုက ဘယ်နဲ့ညာ မကွဲတာပါ။ အဲဒါကြောင့် ကွေ့မလို့

လုပ်ပြီးမှ ဘက်မှားနေလို့ ပြန်ပြောင်းတာပါ' တဲ့

'ကောင်းရောကွာ'

သူစာရွက်တစ်ရွက်မှာ ဖုန်းနံပါတ်ရေးပြီး ကို့ကိုပေးတယ်။ ကိုမယူဘူး
လုပ်တော့ လက်ထဲ အတင်းထည့်ပေးတယ်။

'တကယ် တောင်းပန်ပါတယ် ပြင်ပြီးရင် ဆက်လိုက်ပါ နော်' တဲ့

ကိုလည်းစိတ်တိုတိုနဲ့ ကားပေါ်တက်ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။

နောက် သုံးလေးရက်အကြာ သူ့ကို ပြန်တွေ့တော့ foodmall တစ်ခုရှေ့မှာ။

နေ့လယ်စာစားအပြီး ထုံးစံအတိုင်း ဆေးရုံတစ်ခုမှာ လူနာကြည့်ဖို့သွား
မယ် အလုပ် ပြုန်းဆို ကို့အနားရောက်လာတယ်။

'မှတ်မိလား မသိဘူး ... ဟိုနေ့က ကားချင်းပွတ်မိသွားတာလေ' တဲ့

'မှတ်မိပါတယ်'

'ပြင်ပြီးပြီလားဟင် ... ဖုန်းလည်းမဆက်လို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ
တာ။ အခုတွေ့တာနဲ့ အတော်ပဲ'

မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း နှာတံချွန်ချွန်နဲ့ အဲဒီကောင်မလေးကို ကို စိတ်မရှည်ချင်
ဘူး။

'ရပါတယ် မပေးပါနဲ့။ နောက်ကို ဂရုစိုက်မောင်းရင် တော်ပါပြီ။ ခွင့်ပြုဦး
နော်'

ကိုခြေအလှမ်း၊ သူ့ကဖြုန်းခနဲ လက်ကိုဆန့်ပြီး တားလိုက်တာ ကို့အရှိန်
ရယ် သူ့အရှိန်ရယ်နဲ့ ... သူကိုင်ထားတဲ့ bubble tea ခွက်က ကို့ကိုယ်ပေါ်
လောင်းချမိရက်သား ဖြစ်ကုန်ရော ...

'ဟာ ...'

ရုတ်တရက်မို့ ကိုမရှောင်လိုက်နိုင်ဘူး။ အင်္ကျီမှာ ကွက်သွားတာ မြင်မကောင်းအောင်ပဲ။

'အို ဒုက္ခပါပဲ ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ အင်္ကျီအသစ် ဝယ်ကြမလားဟင် ယုပြန်လျှော်ပေးပါ့မယ် အသစ်လည်း ဝယ်ပေး ...'

ပျာယာခတ်နေတဲ့ သူ့ကိုကြည့်ရင်း ဒေါသတွေက တရိပ်ရိပ် တက်လာတယ်။

'မင်း ... နောက်တစ်ခါ ငါနဲ့ဝေးဝေးနေပေးပါ အဲဒါကူညီတာပဲ'

အူကြောင်ကြောင်နဲ့ 'ဟုတ်' တဲ့ ခေါင်းညိတ်တယ်။

လက်ဆေးနေတုန်း ဖုန်းကမြည်လာတယ်။ သမီးဆီကပဲ။

'ဖေဖေ ... ပီတိဖို့ choco heavenကနေ သကြားလုံးတွေ ဝယ်ခဲ့ပါဦး' တဲ့

ဆေးရုံကအပြန် သမီးမှာတဲ့ သကြားလုံးဆိုင်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ စားချင်တယ်ပြောသမျှ မုန့်တွေခြင်းထဲထည့်ပြီး cashier မှာငွေရှင်းဖို့ တန်းစီနေတုန်း ကို့လက်မောင်းကို လက်ကလေးတစ်ဖက်က လာတွဲတယ်။

'လိုချင်တာတွေ ရပြီ ပါပါ' တဲ့

လက်မောင်းကို တွဲရုံနဲ့ အားမရလို့ ခေါင်းမှီပြီးပြောတယ်။ လက်တစ်ဖက်က ခြင်းအပြည့်ထည့်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

'ဒီမှာ ... လူမှားနေတယ်ခင်ဗျ'

ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်တော့ ဟင်တဲ့ မော့ကြည့်တယ်။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းတွေက ပြာလဲ့နေတာပဲ။ ဟိုကောင်မလေး ...

ကိုကို တအံ့တဩ ကြည့်ပြီးမှ ဆောရီးတဲ့။ သူ့ပုံစံက ကြောက်စရာသတ္တဝါဆိုး တစ်ကောင်ကို မြင်ရသလို ထိတ်လန့်သွားတဲ့ပုံနဲ့။ ကို့လက်ကိုလွှတ်ပြီး

ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားတယ် နောက်မှ ကို့ရှေ့မှာ တန်းစီနေတဲ့ သူ့အဖေ
ဆီ ရောက်သွားတယ်။ လက်စသတ်တော့ သူ့အဖေနဲ့ကိုနဲ့ အင်္ကျီအရောင်
ချင်း တူနေတာကို မယ်မင်းကြီးမလေးက သေချာမကြည့်တာ။

ဒီလောက်ရှုပ်ပြာနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မတွေ့ဖူးဘူး။

ရှေ့တည့်တည့်မှာဆိုတော့ တမင်တကာမကြည့်လည်း သူတို့သားအဖကို
မြင်နေရတယ်။ ကောင်မလေးက အဖေကိုခွဲနေတာ ကို့ရဲ့ဇန့်သမီး ပီတိက
ကိုကို ခွဲတာထက် ဆိုးသေးတယ်။

ကောင်မလေးက အနောက်တိုင်း သွေးနှောလေးနဲ့ တူတယ်။ ဂျူးတို့ဘာ
တို့ စပ်သလားမသိဘူး။ အသားဖြူဖြူ မျက်နှာပေါက်က အနောက်တိုင်းပုံစံ
နဲ့ တူတယ်။ စောစောက တွေ့လိုက်ရတဲ့ မျက်လုံးတွေက ဝိုင်းစက်ပြီး
မျက်အိမ်အကျယ်ကြီးနဲ့ ပြာလဲ့နေတာပဲ။ ဆံပင်က အညိုရောင် ခွေခွေလေး
တွေနဲ့ ဂါဝန်ကားကားနဲ့ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ဘိုမရပ်လေးနဲ့တူတယ်။

အဲဒီ ပြဿနာရှာတတ်တဲ့ ဘိုမရပ်လေးက ကို့ဆီ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ကိုဘယ်ထင်ခဲ့မလဲ

Part 2

'နာမည် ယုယမြတ်နိုးသူနော် အသက်က ၂၁နှစ်'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ'

စာအုပ်ပေါ်က လူနာနာမည်နဲ့ အသက်ကို ငုံ့ကြည့်နေရာက ခေါင်းထောင် လိုက်တယ်။

အဲဒီမျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေ ...

သူပါပဲ ... မရှုပ်တေး

မုန့်ဆိုင်မှာ နောက်ဆုံးတွေပြီးတည်းက သူနဲ့မဆုံတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိမ လားပဲ။ အခုကလူနာအဖြစ် ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံတစ်ခုရဲ့ ပြင်ပလူနာခန်းကို ရောက်လာပါရောလား ...

ကိုကိုတွေတော့ သူ့မျက်လုံးတွေမှာ အရိပ်ကလေးတစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွား တယ်။ သူ့ကိုကို မှတ်မိတယ်။

အတူပါလာတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက ...

'သမီးက ငယ်ငယ်တည်းက ဆရာဦးသက်ခိုင်နဲ့ ပြနေကျပါ။ ကျွန်မတို့နဲ့ လည်း မိသားစုချင်း ရင်းနှီးပါတယ်။ အခု ဆရာဦးသက်ခိုင်ကိုယ်တိုင် ကင်ဆာဖြစ်နေတော့ သူမကုနိုင်တော့လို့ ဆရာ့ဆီကို refer လုပ်ပေးလိုက် တာပါ ဆရာ'

'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ဦးသက်ခိုင်ရဲ့စာကို တွေ့ပါတယ်'

ဆေးစစ်ချက်တွေ မှတ်တမ်းတွေအရတော့ ငယ်ငယ်တည်းက

နှလုံးရောဂါရှိတာပဲ။ ခွဲစိတ်ထားရတာ။

လူနာခုတင်ပေါ်ကိုကြည့်တော့ မျက်နှာဖြူဖြူဖျော့ဖျော့နဲ့ အသက်ကို အားစိုက်ရှူနေရတဲ့ ကောင်မလေးကို တွေ့ရတယ်။

'သမီးက နေကောင်းနေတာကြာပါပြီ ဆရာ ဒါပေမဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်ကပဲ သူ့အစ်ကို ကားအက်စီးဒန့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတာမှာ တအားစိတ်ထိခိုက်ပြီး နှလုံးပြန်အောင့်နေတယ်။ မောလည်းမောတယ် ဆရာ မနေ့ကဆို ရေတောင် မသောက်နိုင်ဘူး'

အင်း ... ဖြစ်မှာပဲ။ ကိုတွေ့တာလည်း သူ့နှလုံးက ရောင်နေတယ်။

လူနာကို စမ်းသပ်မှုတွေအပြီး မိဘတွေကို သီးသန့်တွေ့ရတယ်။

'သူတို့မောင်နှမက အရမ်းချစ်ကြတာ။ အခု သားဆုံးသွားတော့ သမီးက သူလည်း အသက်မရှင်ချင်တော့ဘူး ဆိုပြီး ပြောနေတာ။ သမီးကို ကယ်ပါ ဆရာ'

သူ့အမေက ပြောရင်း မျက်ရည်ဝဲလာတယ်

'လောလောဆယ် ဆေးရုံတင်လိုက်တာ စိတ်ချရတယ်။ လိုအပ်တဲ့ treatment တွေ သေချာပေးလို့ရအောင် ကျွန်တော်ကတော့ ဆေးရုံတင်ဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်'

'ကျွန်မတို့မှာ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တာပါဆရာ၊ လိုအပ်သလို ညွှန်ကြားတာတွေ အကုန်လုပ်ပါ့မယ်'

သူ့မိဘတွေ မျက်နှာပေါ်က သောကမီးကို ကိုခံစားမိတယ်။ မိဘချင်း ကိုယ်ချင်းလည်းစာတယ်။ သူ့ကိုလည်း စိတ်တိုစရာ ရှုပ်ပြာစိန်လေးဆိုတာ ထက် အခုချိန်မှာ ကိုယ့်လူနာအနေနဲ့ သနားကြင်နာတဲ့စိတ် ဖြစ်မိတာ အမှန်ပဲ။

'အခုဘယ်လိုနေလဲ' လို့မေးတော့ အသံယဲ့ယဲ့နဲ့ 'မောတယ်ဆရာ' တဲ့။ သူ့ရဲ့ သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ ပုံစံကို မြင်ဖူးထားလို့ ထင်တယ် ... အခုလို လူမမာပုံကို မြင်ရတာ ကိုစိတ်မကောင်းဘူး။

'မောတာသက်သာအောင် ဆေးပေးထားတယ်။ နေကောင်းမှ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်လို့ရမှာ ဟုတ်လား။ နေကောင်းအောင် နေရမယ်နော်'

မောနေတဲ့ကြားက မျက်လုံးပြာတွေနဲ့ ကို့ကို တအံ့တသြ မော့ကြည့်တယ်။ အေးလေ ... သူနဲ့တွေ့တိုင်း ကိုက ဒေါသကုမ္ဘာရ ဖြစ်နေခဲ့တော့ အခုလို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အားပေးစကားပြောတာ သူ့အတွက် ထူးဆန်းနေမှာပဲ။

နောက်တော့ 'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ' တဲ့။ အပြီးသဲ့သဲ့နဲ့ ဖြေတယ်။ ပြီးတော့ ကိုပြန်ပြီးပြတာကို ငေးကြည့်နေလေရဲ့။

'ဖေဖေပြန်လာပြီ'

အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း သမီးလေးက ဝမ်းသာအားရ အပြေးကြိုတယ်။ အမောကို ပြေသွားတာပဲ။

၁၁နာရီထိုးတော့မယ် မအိပ်သေးဘူးလား ဆိုတော့ ပီတိအခုပဲ အိပ်တော့မလို့ ဖေဖေတဲ့။

'ထမင်းဆာပြီလား၊ ဒေါ်လေး ပြင်လိုက်ဦးမယ်'

ဆေးရုံကကျွေးတဲ့ မုန့်စားထားလို့ ဗိုက်ပြည့်နေပေမဲ့ ဒေါ်လေးက သူကိုယ်တိုင်ခူးခပ်ကျွေးရမှ စိတ်ချမ်းသာလို့ ဟုတ်ကဲ့ပဲ ဖြေလိုက်တယ်။ စားပွဲမှာထိုင်ရင်း ထမင်းနဲ့ဟင်းကို မဆာတဆာစားရင်း သမီးရဲ့ တစ်နေ့တာကို နားထောင်ရသေးတယ်။

'မေမေက ပီတိကို သောကြာနေ့ညကျရင် လာခေါ်မယ်တဲ့ ဖေဖေ'

ပါးစပ်ထဲ ထည့်တော့မယ့်ဆဲဆဲ ထမင်းလုတ် တန့်သွားတယ်။

'နေ့လယ်က ဖုန်းဆက်တယ်လေ၊ ပီတိလေးက သူ့အမေကို သတိရတယ် ဆိုလို့ သောကြာနေ့ ညလာခေါ်မယ်၊ တနင်္ဂနွေမှ ပြန်ပို့ပေးမယ်တဲ့ ပြော တယ်'

အမှန်တော့ သမီးကို ညအိပ်ညနေလုံးဝ မခေါ်စေချင်တာ။ သူ့အမေနဲ့ အဘွားတွေဆီက ပြန်လာရင် ကလေးက ကျီကြဆိုးသွမ်းလာတယ်။ ကလေးကို အလိုလိုက်ဖျက်ဆီးတဲ့ နေရာမှာ သိပ်တော်ကြတာတွေ။

တွေးရင်း ဒေါသထွက်လာတာနဲ့ စားလက်စထမင်းကို လက်စသတ်လိုက် တယ်။ သမီးကလည်း နွားနို့သောက်ရင်းက ...

'ဖေဖေ ပီတိ အိပ်တော့မယ် ပုံပြင်ဖတ်ပြဦးနော်' တဲ့

'နွားနို့သောက်ပြီးရင် ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ သမီး' ဆိုတော့ ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ သွားတိုက်ရဦးမယ်တဲ့။ ကိုက ကလေးကို စည်းကမ်းတကျနဲ့ ပုံသွင်းထား သမျှတွေက သူ့အမေဆီတစ်ရက်လောက် မရောက်လိုက်နဲ့ ပျက်စီးသွား ရော။ ကလေးကလည်း အမေဆိုတော့ တွေ့ချင်တယ်။ မလွှတ်မဖြစ် လွှတ်ရ ပြီး ပြန်လာရင် ကိုသမီးက အပိုးမကျိုးတော့ဘူး။

'အဲဒါနဲ့ အဆုံးသတ်မှာ ယုတ်မာတဲ့မှင်စာဟာ ကလေးလေးကိုထားခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးသွားရတယ်တဲ့'

ပုံပြင်လည်းဆုံး သမီးလည်း အိပ်ပဲ။ အရပ်လေးပိုက်ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတဲ့ သမီးနဖူးလေးကို နမ်းရင်း စားပွဲပေါ်က ဓာတ်ပုံလေးကို မြင်လိုက်ရတယ်။

ကြာပြီလေ

ကိုရယ်၊ ဂုဏ်အရွယ် သမီးလေးရယ်၊ ချိုရယ်

ပုံထဲမှာ သမီးကိုချီရင်း ချိုက ပြုံးနေလိုက်တာ ...

UFL က အလှပဂေး ဝတ်ရည်ချို ... ဆရာဝန်ပေါက်စဘဝမှာ မိဘချင်း ရင်းနှီးလို့ တွေ့ဖူးရာက ကိုနဲ့ ချစ်ကြိုးသွယ်ခဲ့ကြတယ်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီး ချမ်းသာလွန်း၊ လှလွန်း၊ မာနကြီးလွန်းတဲ့ ချိုက ကိုကိုတော့ သိပ်ချစ်ခဲ့ ပါတယ်။ နေနဲ့လ ရွှေနေ့မြဲရယ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ထောပနာပြုရတဲ့အထိ ကိုတို့လက်ထပ်ပွဲကလည်း စည်ကားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ဦးမှာ ပျော်ခဲ့ရတာတွေက ကြာရှည်မခံခဲ့ဘူး။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ် ကြပေမဲ့ အတွေးခေါ် အယူဆတွေ ခံယူချက်တွေမတူတဲ့ ကိုတို့ဟာ တစ် ယောက်အတွက် တစ်ယောက် မဟုတ်ကြဘူးဆိုတာ အချိန်နှောင်းမှ သိခဲ့ ကြရတယ်။ နှလုံးအထူးကုဆရာဝန် တစ်ယောက်အနေနဲ့ လူနာတွေကို ဦးစားပေးလွန်းတဲ့ ကိုကို ချိုက အမြင်မကြည်ဘူး။ တစ်ဦးတည်းသော သမီး ပီပီ၊ မိသားစုမှာ အရာရာ ဦးစားပေးခံရလွန်းသူပီပီ ကိုဆီက ဂရုစိုက်မှုတွေ ကိုလည်း အပြည့်ဝရယူချင်ခဲ့တဲ့ ချိုနဲ့ အချိန်မပေးနိုင်တဲ့ ကိုနဲ့ ခဏခဏ ကတောက်ကဆ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သမီးလေးမွေးပြီး နောက်ပိုင်း ပိုဆိုးသွား တာ ချို့အမေနဲ့ ကြီးကြီးက အိမ်ပေါ်ရောက်လာတဲ့ အချိန်ပဲ။ ချို့အတွက် အဖော်ရပါစေရယ်လို့ သူတို့ကို လိုလိုလားလား အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ခဲ့ပေမဲ့ နောက်မှသိခဲ့ရတာ သူတို့နှစ်ယောက်က ကိုတို့ကြားက ပြဿနာတွေ ပိုကြီး ထွားအောင် မီးထိုးပေးခဲ့တယ် ဆိုတာပဲ။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ အလိုလိုက် ဖျက်ဆီးမှုကြောင့် ချို့ဟာ ကိုယ့်ဘက်သူဘက် မျှမတွေးတတ်တဲ့သူ ဖြစ်လာ ခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ ကိုက သမီးကို သူတို့လက်ထဲမှာ ချို့လို့ မကြီးပြင်းစေချင် ဘူး။ ကိုကပုံသွင်းတယ် သူတို့က ဖျက်ဆီးတယ်။ ကြာလာတော့ ပြဿနာက ပိုပိုကြီးလာတယ်။ နောက်တော့ ချိုကကိုကို ကွာရှင်းဖို့ပြောတယ်။

ဖြန့်စိတ်ပေးသွားတဲ့ သမီးမျက်နှာကြောင့်၊ သံယောဇဉ်လက်ကျန်ကြောင့် မ ကွာရှင်းဖို့ အတန်တန် တောင်းပန်တယ်။ အဲဒီကိစ္စကို နိုင်ကွက်တစ်ခုလို လုပ်ပြီး ထစ်ခနဲရှိ ကွာရှင်းမယ်ပြောတဲ့ ချို့ကို ကိုပိုစိတ်ကုန်လာတယ်။ တ အုံ့နွေးနွေးနဲ့ အတွင်းမှာ လှိုက်လောင်နေတဲ့ ဖွဲမီးလို ပြဿနာတွေ ပေါက်ကွဲ သွားတဲ့နေ့ကတော့ သိပ်တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ ရှင်နဲ့ကွာရှင်းမယ်၊ သမီး ကိုလည်း ခေါ်သွားမယ်လို့ ချို့ပြောတဲ့နေ့ပဲ။

'ဟေ့ ... မင်းဖာသာ သွားချင်သွား။ ကွာမယ်ဆိုလည်းကွာ။ ငါ့သမီးကို တော့ မင်းတို့သားအမိလို စည်းပျက်ကမ်းပျက်တွေ လက်ထဲ လုံးဝမထည့် နိုင်ဘူး'

ကိုစကားကို ချို့အမေနဲ့ အဒေါ်က ဆတ်ဆတ်ခါ နာကြတယ်လေ။

နောက်ဆုံး ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ချို့တို့ သားအမိတွေ အိမ် ပေါ်ကဆင်းကြ၊ ကလေးကြောင့် အမှုရင်ဆိုင်ရမလို ဖြစ်ကြနဲ့။ ဥပဒေ ကြောင်းရ ကိုပဲအနိုင်ရမှာ သိတော့မှ ချို့တို့လက်လျှော့ပြီး သမီးကို တစ်လှ ည့်စီ စောင့်ရှောက်ဖို့ လာညှိတယ်။ သမီးလေးခမျာ မိဘတွေကွဲတဲ့ဒဏ်ကို တော်တော်ခံစားခဲ့ရရှာတာ။ အမေနဲ့အဖေ ကျိတ်ကျိတ်နဲ့ ရန်ဖြစ်နေတာကို မြင်ပြီးtraumaရတာ ထက်စာရင် တော်ပါသေးတယ်လို့ပဲ ဖြေသိပ်ရတယ်။

စိတ်က အတိတ်ကိုလွင့်နေတော့ လက်ထဲက စီးကရက်မီး သေသွားတာ တောင် မသိလိုက်ဘူး။ မီးပြန်ညှိပြီး ဖွာလိုက်တယ်။ ရယ်တော့ရယ်ရသား ပဲ။ လူနာတွေကို ဆေးလိပ်အရက်မသောက်နဲ့ အသက်တိုမယ်လို့ ပြောနေ တဲ့ နှလုံးအထူးကုဆရာဝန်က ကိုယ်တိုင်ကျတော့ ဆေးလိပ်နဲ့ စိတ်ဖြေနေရ တာ ...

လူတွေက ဘဝမှာ သိပ်လိုချင်တဲ့အရာကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရရင် သေမထူး နေ မထူး ဖြစ်သွားတတ်တာများလား ...

ကိုရော ...

သမီးကလွဲရင် ကျန်တာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ သမီးကပဲ ကိုဘဝ။ ဒီသမီး
လေးကြောင့် ကိုအသက်ဆက်ရှင်နေရတာ။

'အအေးမိဦးမယ် တူလေး'

ဝရန်တာမှာ ဆေးလိပ်ထိုင်ဖွာနေတဲ့ ကို့ဆီ ဒေါ်လေးရောက်လာတယ်။

'အိပ်တော့မှာပါ၊ ခဏ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ထိုင်နေတာပါ ဒေါ်လေးရော
မအိပ်သေးဘူးလား'

'အခုပဲ ဘုရားရှိခိုးပြီးလို့ အိပ်တော့မလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သားအချိန်ရရင် စကား
နည်းနည်း ပြောချင်တယ်'

ရှေ့ကခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ကို့ကို စေ့စေ့ကြည့်တယ်။ အမြဲတမ်းအေးချမ်းပြီး
ပူလောင်မှုကင်းတဲ့ ဒေါ်လေးက ငါ့သမီး၊ ငါ့မြေးဆိုတဲ့ ချို့အမေတွေ အဒေါ်
တွေနဲ့ ကွာလိုက်တာ။

'ပီတိလေးက အမေကို ခဏခဏ သတိရတယ်၊ ဖုန်းဆက်ချင်တယ်၊ တွေ့
ချင်တယ်။ သားမကြိုက်တာ သိပေမဲ့ ချို့ကလည်း သူ့ရင်သွေးလေကွယ်'

'ပို့ပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်။ လာခေါ်လို့ ပြောလိုက်ပါ'

'သားတို့အချင်းချင်း ပြန်ညှိနှိုင်း မကြည့်တော့ဘူးလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်
လို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာပဲ ကလေးအတွက်ငဲ့ပြီး ပြေရာပြေကြောင်း စဉ်းစား
ကြပါကွယ်'

'ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံခဲ့ပြီးပြီ ဒေါ်လေး'

'အေးလေ ... ဒါကတော့ ကာယကံရှင်တွေ အသိဆုံးမို့လို့ ဒေါ်လေးလည်း
အတင်းမတိုက်တွန်းလိုပါဘူး။ နောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားမယ်ဆို
လည်း မင်းလည်းအရွယ်ကောင်း၊ ကလေးလည်းငယ်တုန်း စဉ်းစားတာ

ကောင်းပါတယ်'

'မစဉ်းစားပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သမီးက နံပါတ် တစ်။ သမီးစိတ်ချမ်းသာဖို့ ထပ်ပြီး စိတ်ဒဏ်ရာမရဖို့ပဲ ကြိုးစားချင်တယ်'

'ကောင်းပါတယ်၊ သားရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မှန်ကန်မယ်လို့ ဒေါ်လေးယုံ တယ်။ ဒေါ်လေး အိပ်တော့မယ်ကွယ်'

ကိုပခုံးကိုပုတ်ရင်း လေသံအေးအေးနဲ့ ပြောသွားတဲ့ ဒေါ်လေးရဲ့စကား ကြောင့် စိတ်ရေပြင်က တစ်ခဏတာ ငြိမ်သက်သွားတယ်။ အမေ့ကိုယ်စား ဒေါ်လေးရဲ့ မေတ္တာရိပ်မှာ ကိုတကယ် အေးချမ်းရပါတယ်။
